

Kapitel 7

Sara stirrade på den välbekanta husfasaden. Trots de pedantiskt skötta blomsterlådorna nedanför fönstren och den vitmålade välkomstskylten på dörren kändes huset inte inbjudande. Inte idag. Inte med tanke på vad hon kommit för att säga.

Hon drog in ett andetag, kände hur luften darrade på väg ner i bröstkorgen och tryckte på ringklockan. Det var Anette som öppnade. Kvinnans mun drogs till ett leende. "Sara? Kliv på." Anette backade för att släppa in henne i den trånga farstun. "Edvin sa inget om att du skulle komma. Vill du ha en kopp te?"

Sara skakade snabbt på huvudet. "Nej, tack. Jag ..." Hon tvekade. "Jag kom bara förbi för att lämna en sak till Edvin. Jag ska inte stanna." Hon hoppades att hans mamma inte hörde skälningen i hennes röst.

"Åh, jaha." Anette gjorde en gest med tummen över axeln på sig själv. "Edvin sitter där uppe och pluggar så jag kan ta det du ville lämna och tala om att du var här."

Kyla flöt genom ådrorna på Sara vid förslaget, men hon lyckades ändå forma munnen till ett blekt leende. "Tack, det var snällt, men det är bäst att jag lämnar det själv. Jag ..." Hon fuktade underläppen med tungan. "Jag behöver prata med honom om en sak också."

Edvins yngre syster, Elena, dök upp bakom Anette i farstun och höjde handen till hälsning. "Jag kan säga till honom att du är här." Elena väntade inte på svar innan hon försvann upp för trappan till andra våningen.

Stel tystnad tog över farstun. Anette brukade inte spara på småpratet, men som om hon kände på sig att det här inte var ett vanligt besök från sonens vän tycktes orden undfalla henne. Efter några sekunder harklade hon sig och lutade armen mot väggens ljusgrå tapet. "Så ... hur går det med studierna? Edvin berättade att de har flera slutprov på samhällsprogrammet de här sista veckorna."

Sara nickade. "Det är samma sak för oss som går handel. Mycket att göra innan studenten."

Anette plockade bort en tråd från ärmen på sin blommiga blus innan hon fokuserade på Sara igen. "Har du och Edvin pratat något mer om en gemensam studentfest? Ni är ju så goda vänner." Hon gjorde en gest inåt huset och log. "Vårt hem står till ert förfogande. Eftersom din familj bor i lägenhet blir det kanske lättare om ..."

"Mina föräldrar har köpt hus", avbröt Sara henne innan Anette hann pressa på mer om ett gemensamt firande som aldrig skulle bli av. Inte nu. "Pappas företag går bra och de hittade ett gammalt hus som de ska rusta upp."

Anette höjde på ögonbrynen. "Jaså? Var då? Jag har bott här hela mitt liv så jag känner till de flesta gamla husen."

Även om allt med samtalet fick Sara att känna sig lika falsk som en kopierad tavla, var hon glad att de rörde sig bort från att tala om henne och Edvin. "Det ligger i utkanten av Vinterdal, den västra sidan. Huset är från början av nittonhundratalet och har lite herrgårdsstil. Inte lika storslaget som Wittenberg Herrgård, men ..."

"Är det Tallhöjden?" Anettes ögon vidgades. "Det gamla godset i närheten av kvarnen?"

Sara log hastigt när hon kände igen namnet. "Just det, så hette det." Hon höjde ena axeln. "Eftersom min familj bara har bott här ett år är alla platser och gator fortfarande nya för oss."

Anette såg imponerad ut. "Tallhöjden är stort. Det måste verkligen gå bra för din pappas företag."

Sara flyttade tyngden från den ena foten till den andra. Det kröp i henne som om myrorna på stenplattorna utanför hittat in i hennes ben. Om inte Edvin dök upp snart skulle hon tappa modet och fly härifrån. Skicka ett sms istället för att möta honom ansikte mot ansikte. Hon gjorde ett försök att samla tankarna och svara Anette. "Ja, det är stort, men ganska förfallet så mina föräldrar fick köpa det rätt billigt."

Anette kastade en blick mot trappan, som om hon också undrade varför Edvin dröjde, innan hon vände sig mot Sara igen. "Där ser man. Låter väldigt spännande. När flyttar ni?"

"Om tre månad..." Sara tystnade mitt i meningen när Edvin skyndade ner för de sista trappstegen, gick rakt förbi sin mamma i farstun och fram till henne. Ett leende som fick det att suga till i magen på henne breddade hans läppar när han drog in henne i en hård kram, trots att hans mamma stod alldeles bakom dem. Den mamma som trodde att hon och Edvin bara var vänner.

"Hej." Han backade lite, som om även han kom på att de inte offentliggjort sin relation än. "Ledsen att du fick vänta. Jag behövde skriva klart några meningar på inlämningsuppgiften."

Sara utstötte ett nervöst ljud. "Ingen fara. Kan vi ...?" Hon gav Anette en ursäktande blick innan hon såg på Edvin igen. På hans blonda, rufsiga hår och levande blå ögon. "Kan vi gå ut och prata?"

Edvin stoppade in fötterna i ett par mörkblå badtofflor som stod vid dörren innan han öppnade åt dem.

"Självkligt." När de stod på farstutrappan båda två, och dörren var ordentligt stängd bakom dem, drog han in henne i famnen och kysste henne mjukt på läpparna.

Ögonblicket var över innan hon hann protestera och i nästa sekund tittade han ner på sig själv med en grimas.

"Hade jag vetat att du skulle komma förbi hade jag dragit på mig något annat." Han gjorde en gest som indikerade de mörka mjukisbyxorna och den urtvättade T-shirten. Som om plaggen kunde få honom att se mindre bra ut.

Sara svalde. "Jag kom för att lämna tillbaka en sak." Hon stoppade ner handen i fickan och kände föremålet stryka mot fingertopparna.

En rynka uppstod i pannan på Edvin. "Vadå för något? Har jag glömt något hemma hos er?" Han sträckte sig efter hennes arm, som om han inte stod ut med att inte få röra vid henne, men hon drog sig undan.

Hennes hand darrade när hon drog upp den ur fickan och höll fram halsbandet mot honom. Det med den tunna guldkedjan och hjärtberlocken. Hon höll fram smycket som ett erbjudande, trots att det var det sista det var.

Edvin stirrade på det utan att ta emot det. När han höjde blicken till hennes präglades hans uttryck av förvirring. "Halsbandet jag gav dig?" frågade han, som om det behövde förtydligas. "Har det gått sönder? Vill du ha hjälp att laga det?"

Klumpen hon haft i strupen hela dagen växte sig större och Sara harklade sig för att kunna tala. Hon avskydde det här. Avskydde att hon skulle bli tvungen att se hans vackra ögon beslöjas av sårade känslor. Men han hade sårat henne först. Även om han inte visste om det än.

Hon samlade luft i lungorna och tvingade sig själv att möta hans blick.

"Jag vill inte ha halsbandet längre", sa hon, trots att hon hatade varje ord av meningen.

Att smycket representerade hans kärlek till henne och att det var *den* hon inte längre kunde ta emot behövde inte förklaras. Budskapet gick fram. Hon kunde se det på paniken som tog över hans ansikte. När han talade var hans röst hes. "Vad har hänt?"

Sara klarade inte av att se honom i ögonen längre och fäste istället blicken på husets mexitegel som värmdes av majsolen. "Pappa berättade en sak för mig. Någon talade om för honom att ..." Hon blundade en sekund och när hon öppnade ögonen igen lät hon orden trilla ut fort. "Jag fick reda på att du blev dömd till ungdomsvård som femtonåring. För att ha satt eld på bilarna på en parkering." Hon höjde på hakan, utmanade honom att förneka anklagelsen.

Edvin bleknade. "Hur ... hur fick du reda på det?"

Hans fråga släckte det flackande hopp hon haft om att informationen varit falsk. Och när det hoppet falnade, började ilskan glöda. "Det spelar ingen roll. Det som spelar roll är varför du inte har sagt något!"

Edvins mun öppnades och stängdes igen när han drog med handflatorna över huvudet. "För att det inte fanns något att säga, okej?" Han slog ut med händerna. "Det var länge sedan!" När Sara lade armarna i kors släppte han ut en suck. "När jag gick på högstadiet blev jag kompis med en kille jag inte umgåtts med innan. Han drog med mig på en massa grejer." Edvin tittade bort. "Dumma grejer. Jag visste att det var korkat, men det var något med spänningen i det, du vet?" Han sneglade mot Sara igen.

Hennes blick blev smal, men hon svarade inte. Edvin skulle få den här chansen att förklara sig. Den *enda* chansen. Och än så länge hade hon inte hört något som kunde ursäkta lögnen.

Edvin lutade sig mot husväggen. Han gnuggade med fingrarna över ögonbrynet innan han fortsatte. "Det var saker som att springa över järnvägsspåret precis innan tåget kom. Den sortens idiotiska adrenalinglejer eskalerade och en natt bestämde han att vi skulle tända på bilarna på parkeringen utanför en radhuslänga." Edvin skakade på huvudet. "Det var inte jag som höll i tändaren, men jag var med. Någon såg oss och ringde polisen. Eftersom jag bara var femton år och tidigare ostraffad blev jag dömd till ungdomsvård. Fick prata med terapeuter och sånt." Edvin ställde sig rakt igen och hans blick sökte hennes med ny intensitet. "Jag har brutit kontakten helt med den killen. Allt det där är över för länge sedan och jag skulle aldrig gå tillbaka till det livet. Aldrig." Han sträckte sig efter hennes hand. "Sara, du känner mig. Vi har varit vänner i snart ett år." Hans röst blev mjukare, ömmare. "Varit *ihop* i två veckor. Du vet vem jag är." Förtvivlan smög sig in i hans röst. "Eller hur?"

Hon skakade på huvudet och drog sina fingrar ur hans. "Det handlar inte om vad du gjorde. Du drogs med, begick ett misstag. Fick ta konsekvenserna. Jag fattar. Problemet är att du inte har *sagt* något om det. Till mig." Hon riktade ett anklagande finger mot honom. "Du sa det själv. Vi har varit vänner i ett år." Hennes röst darrade till. "Och den senaste tiden har jag varit din flickvän, även om ingen annan vetat om det. Vi har pratat om allt, precis allt. Trodde jag, i varje fall. Kunde du verkligen inte ha

hittat ett enda tillfälle att berätta om det här? En så stor sak?"

Edvin pressade ihop läpparna. Tystnaden hängde mellan dem några plågsamma sekunder. När han öppnade munnen igen var hans röst låg. "Jag ville inte att du skulle döma mig."

Ett misstroget läte flydde Saras strupe. "Så du undanhöll det för mig för att du inte *litade* på mig? Wow, Edvin. Tack för förtroendet." Sarkasmen kändes som ett gift på hennes tunga.

Han skakade på huvudet med en grymtning. "Sara, nej. Det var inte så det var. Jag ..." Han tystnade och hon kunde se att han drog in luft genom näsan. Att han svalde hårt, som om han förberedde sig för något. "Jag älskar dig", sa han till slut. "Jag ville inte att du skulle tänka illa om mig."

Han hade aldrig sagt till henne att han älskade henne förut. Inte hon till honom heller. Att det skulle hända i en stund som den här, när allt var över, fick henne nästan att bryta ihop inför ögonen på honom. Något hon lovat sig själv att inte göra. "Det är för sent", viskade hon. "Jag kan inte ha en pojkvän som inte är ärlig mot mig."

Den här gången struntade Edvin i signalerna hon sände ut. Han klev fram och tog mjukt om hennes armbåge. "Säg inte så. Vi kan snacka om det här. När vi kysstes första gången, när jag fattade att du kände likadant för mig som jag för dig, var den bästa dagen i mitt liv. Jag vet att det låter cheesy, men det är sant." Han log svagt. "Och jag vet att vi ska ta studenten om en månad och att vi har hela livet framför oss, men du är den enda jag vill tillbringa det med. Jag menar det."

Hans ord träffade hennes hjärta som pilar. Hon ville ta till sig dem, men istället skapade de blödande sår. Hon

skakade på huvudet igen. "Jag har redan bestämt mig, Edvin. Jag pratade med pappa igår. Berättade för honom att du och jag är ihop nu, men efter vad han fått reda på tyckte han inte att det fanns någon tvekan om att du och jag aldrig kan ..."

"Din pappa?" klippte han av och lät samtidigt handen som rört vid henne falla till sidan. "Vad har han med det här att göra?"

Hennes ögonbryn sänktes. "Han är en del av min familj, Edvin."

Något hårt kom över hans ansikte och kärleken som lyst ur ögonen på honom ersattes av kyla. "Så du lät honom bestämma vad du skulle göra?" Han utstötte ett ljud som liknade ett bittert skratt. "Jag kan inte fatta att du låter andra människor diktera *vår* framtid, Sara."

Hon rätade på ryggen. Det här samtalet hade pågått länge nog. Edvins reaktion bevisade bara att hennes pappa haft rätt. Deras relation var inte värd att satsa på. Det var dags för henne att samla ihop sitt krossade hjärta och gå härifrån.

Sara grep tag om hans hand och tryckte halsbandet han vägrat ta emot i handflatan på honom. "Det är slut." Med de orden vände hon sig om och skyndade bort mot cykeln hon parkerat utanför grinden. När hon väl satt på sadeln med skakiga ben vågade hon sig på att kasta en blick mot farstutrappan igen.

Edvin var redan borta.